

Dan voelde hij Struwentius' oogen, en begreep diens blik. Zacht fluitend ging hij naar de veranda, keek even naar den laaienden hemelbrand in het westen en liep dan de trap af naar den hof.

De dag begon te sterven, de boomen en de struiken, de hoeve en de schuren alles kreeg een laatste rosse omhelzing van de zon. Sander wandelde door den hof, ging zitten op een oude, wankelende bank. Naast hem geurde roomblanke jasmijn; in de bleek stonden witte pioenrozen, glanzend als rozig parelmoer.

Twee maal zag hij het meisje in 't blauw de verandatrap op en af gaan; toen bleef ze boven. Sander wist dat ze nu over haar moeder spraken. Langzaam gleden zijn gedachten naar vroeger, naar zijn moeder en vader en naar een buurmeisje. Met z'n viere zaten ze op een bank onder den bloeienden peereboom. Zij, de kinderen, hadden bloemkroontjes van madeliefjes op. Het buurmeisje zong, en hij keek, keek maar. Als het uit was boog hij zich naar haar toe en kustte haar, midden op den mond die gezongen had. Vader lachte luidkeels, moeder, met een weemoedigen glimlach op haar bleek gelaat nam hem beschermend in haar armen.

Toen waren ze nog kleine kinderen, maar nu jonge menschen.

Een rilling voer door Sander heen, een huivering voor een lang verwacht en verlangd geluk.

In de lanterskamer hing nu het laatste zonlicht hoog tegen de zoldering en zette de kamer in een mystieken glans. Struwentius en het meisje spraken over de moeder. Ze hadden haar zoo goed gekend, ze hadden zoo veel over haar te vertellen en te vragen.

Ze stonden, ze dachten niet te gaan zitten. Dieneken, de handen gevouwen over haar lijf, stond naast de tafel. Ze vertelde met zachte stem hoe het met haar moeder en haar was gegaan, van hun moeiten en zorgen en van haar vaders dood, van moeders ziekte en sterven.

Struwentius stond recht tegen de piano, en zoo, van uit de verte, luisterde hij strak voor zich kijkend. Zijn schedel was nobel als van een oud Egyptisch beeld en de vingers van zijn handen spitste hij voor zich als in gebed.

En als Dieneken dan ophield met spreken, en zuchtte, dan begon hij met zijn bronzig-donker geluid te vertellen van haar goedheid, haar bescheidenheid, van haar opgewektheid, en van haar schoonheid. Hij raakte in vervoering, zijn stem werd week als sprak hij over iets dat hem na aan het hart lag.

Van uit het schemerdonker keek Dieneken met groote oogen. Dan zweeg hij, zuchtte diep, en met zijn handen gebarend en over zijn schedel strijkend, liep hij naar de veranda. Dienekens gelaat plooid zich tot een smartelijken glimlach en ze sloot de oogen. Ze zwegen —.

Van buiten klonk in den schemer het gekwor van een kikkerkoor. Een enkele ster begon in de lucht te fonkelen en frissche veldgeuren dreven de kamer binnen.

Ze spraken verder, werden nog vertrouwelijker, voelden zich als twee